

Османъ пристъпи къмъ доктора: — този бѣше, ефендимъ.

— Отъ него ли смъкнѣ ти дрѣхата? Познавашъ ли добрѣ.

— Сжщия, той ме и рани съ крушума въ Петканчовата улица.

Докторътъ го изгледа смаяно; той пламнѣ отъ негодувание при такава тежка клевета.

— Това запитие лъже безсвѣстно! извика той.

— Излѣзъ си, Османъ-ага, .. челеби, подзе пакъ беятъ съ сериозенъ видъ, ти отказвашъ ли всичко това?

— Това е клевета и лъжа. Азъ и не носѣх револверъ съ мене си, а снощи нито съмъ мунувалъ изъ Петканчовата улица.

Онъ-башиятъ се приближи до свѣщъта, прѣгледа докторовия револверъ, зетъ отъ масата му, и каза знаменателно: четиритѣ крушума стоѣтъ, единъ е испразненъ. Боятъ климнѣ знаменателно.

— И тукъ грѣшка имате: тази вечеръ револверъ не съмъ носилъ...

— Челеби, снощи по три часѣтъ, когато ставаше тая работа, ти дѣка бѣше?

Това нечаяно питане падна като громъ за Соколова. Той се силно исчърви отъ смущение, но отговори самоувѣренно.

— По три часѣтъ бѣхъ у Марка Ивановъ — дѣтето му е болно.

— У чорбаджи Марка ти когато влѣзе часѣтъ бѣше безъ малко четири; ний тогава излизахме, възрази онъ-башиятъ, който бѣше срѣцналъ доктора когато отиваше у Маркови.

Докторътъ мълчеше попаренъ; обстоятелствата се бѣхъ сложили противъ него. Той виждаше че се оплита.